

L'avís de Ca n'Anglada

La plaça de Ca n'Anglada ha tornat a la tranquil·litat. Aquest espai, centre neuràlgic del barri, ha estat el lloc on han sorgit els enfrontaments amb els immigrants.

Hi ha el perill que el conflicte d'aquest barri de Terrassa, que acabà amb atacs contra magribins i les seves propietats, es repeteixi en qualsevol ciutat amb un col·lectiu nombrós d'immigrants. Les solucions que ara es proposen poden ser models per evitar-ho.

“És un barri que els veïns han construït amb les seves pròpies mans: ells es van fer les cases i ells han aconseguit, amb molt esforç, tots i cadascun dels equipaments de Ca n'Anglada. Ara, en poc temps, han vist que molts magribins anaven ocupant la plaça que ells consideren seva.”

El taxista analitza fredament el brot racista de Ca n'Anglada. Ell és veí de Terrassa però no d'aquest barri i, per tant, parla sense passions d'un fet que, d'altra banda, coneix bé: acostuma a anar al barri i coneix la plaça on es van produir els primers enfrontaments.

“La gent que ha vingut es rentava i es gitaven sobre la gespa. Els altres, a poc a poc, han deixat d'anar-hi. Quan ha esclatat tot per un

enfrontament de festa major, els veïns s'han rebotat i han alliberat tots els greuges que havien acumulat contra els nous: que si la carnisseria dels musulmans està oberta sempre i no respecta els horaris; que si el bar dels àrabs no tanca fins les tres de la matinada i s'hi ven droga...”

Però això són problemes petits que amaguen problemes més profunds, com és la qualitat de vida i el poder adquisitiu dels veïns, segons aquesta anàlisi: “En el fons —assegura el taxista— passa que a mesura que s'hi han posat a viure els magribins, les cases dels veïns de sempre s'han desvaloritzat; a més, les marroquines van a treballar a cases de les urbanitzacions de Matadepera per menys diners dels que cobren altres veïnes de Ca

n'Anglada.” Aquest sentiment d'estar amenaçats pels magribins va esclatar els dies 12, 13 i 14 de juliol i les manifestacions nocturnes dels veïns van derivar —adobades per grups de joves violents del mateix barri o de Terrassa— en l'apedregament dels comerços magribins, pallisses a marroquins i, fins i tot, l'apunyament de Mohàmed G., que ja ha estat donat d'alta.

Tot plegat, però, ha passat en un barri d'obrers, d'origen andalús en la seva majoria, i en una plaça que, a finals de la dictadura, es coneixia com a Plaça Roja, perquè era el punt de partida de multitud de manifestacions pels drets democràtics i socials.

La sospita que això desperta és, doncs, que a qualsevol localitat o

barri on arribi un contingent important de magribins puguin succeir uns fets semblants. El sociòleg terrassenc Salvador Cardús també creu que aquest no serà l'últim cas d'aquest tipus: "la gent —explica— sol ser més pacient que no sembla i va acumulant molts problemes que al final esclaten". Cardús, de fet, opina que possiblement ja hi ha hagut casos tan greus o més que el de Ca n'Anglada "però els polítics, per evitar una alarma social, els dissimulen i fins i tot demanen als mitjans de comunicació que en parlen amb prudència".

De moment, als atacs racistes de Ca n'Anglada han seguit d'altres al Gironès i al Pla de l'Estany. A Banyoles, un incendi provocat en la casa on viuen vint africans va fer tres ferits i, a Girona, algú va calar foc a una mesquita quan, sortosament, no hi havia ningú.

Un conflicte amb moltes arrels. Les causes que han originat el conflicte de Ca n'Anglada són tan complexes com nombroses. Salvador Cardús n'assenyala tres de principals. En primer lloc, Ca n'Anglada "és un barri en situació de crisi perquè la població s'ha envellit; perquè es troba, a nivell urbanístic, saturat; i perquè no s'han renovat els habitatges, que són antics i difícils". A prop, a més, s'ha creat un gran centre comercial que ha afectat negativament els comerços del barri.

A aquesta situació de crisi s'hi afegeix un segon factor, com és la instal·lació d'unes quantitats importants de població magribina: "Els qui hi viuen de fa més anys —explica Cardús— s'hi han integrat raonablement però els qui han arribat en les últimes onades són una població molt jove, que treballa de manera irregular al sector de la construcció però amb uns sous considerables, que, de vegades, es mouen entre 200.000 i 300.000 pessetes: aquest poder econòmic en persones tan joves també ha despertat el recel del veïnat."

En tercer lloc, Cardús destaca "l'existència de grups de caps pe-lats que fa mesos i anys que actuen a la ciutat i que són realment els qui tenen un discurs estrictament

nazi i racista." Un passeig pel barri permet copsar un bon nombre de petites rancúnies personals acumulades contra alguns magribins, que molts veïns acaben dirigint cap a tota la comunitat nord-africana. A l'Assemblea de Veïns de Ca n'Anglada, que se celebrà el dilluns 19 de juliol, va sortir a la llum un dels greuges més denunciats: des de fa uns mesos, les dones es senten amenaçades per joves marroquins que les insulten o els ofereixen diners a canvi de relacions sexuals. Això, segons els veïns, ha enrarit l'ambient fins el punt que les noies més joves no se senten segures al carrer. A un altre nivell, també els nens han rebut insults i agressions menors d'altres nens d'origen magribí, segons els veïns.

Alguns veïns han acumulat petites rancúnies personals contra els magribins, de les quals acaben culpant tota la comunitat.

D'altra banda, els més adults consideren un atac a la seva espanyolitat i una provocació les contínues referències que els magribins els fan sobre la presència musulmana a la Península, i sobretot a Andalusia, durant vuit segles. "Ens retreien que van tenir sota el seu poder Granada i Còrdova durant segles", s'exclama el veí Miquel C.

A més, els veïns denuncien que aquests petits conflictes han provocat denúncies a l'ajuntament i trucades a la policia local, que no ha fet res per solucionar-los. Això ha creat un sentiment d'indefensió i de ser ignorats que, a llarg termini, ha anat també afectant negativament la imatge del col·lectiu magribí: "És necessari —demana— un veí a l'Assemblea— que es faci una llei pels immigrants per-

què tinguin deures i no només drets".

A partir d'aquí, els greuges comparatius es succeeixen. Els veïns, per exemple, critiquen que l'alcalde hagi dit que són immigrants. A l'Assemblea, un dels veïns va rebre un fort aplaudiment quan censurà d'aquesta manera les declaracions de l'alcalde: "Al senyor Royes vull recordar-li que nosaltres no som immigrants. Immigrants són els qui travessen la frontera. Nosaltres som espanyols i vivim a Espanya."

D'altres demanaren que "es tanqui la quota d'immigrants en aquest barri", que "els posen a viure als barris dels polítics" o "que s'endureixi la llei d'estrangeria".

Evidentment, d'altres constata-

GLÒRIA MATAMALA

ven la "fractura social" que han produït els conflictes i demanaven un "acte de desgreu amb els immigrants" o "una reflexió profunda sobre el que ha passat i sobre com mirarem d'ara endavant els magribins".

Detinguts terrassencs. Ara, els veïns fan crítiques duríssimes als mitjans de comunicació per "tractar el barri de racista" i a l'alcalde per no contradir-los. "Això ha estat un problema de convivència, no de racisme", diuen Miquel i Sergi a la porta d'un bar de Ca n'Anglada, molt a prop del recinte que els musulmans fan servir de mesquita. Com a prova exposen la seva amistat amb un marroquí que ara ha arribat al bar i amb el qual xerren amistosament. De seguida, però,

L'Assemblea de Veïns de Ca n'Anglada va comptar amb la presència de representants de diverses administracions. D'esquerra a dreta, el director general d'Acció Cívica de la Generalitat, Josep Lluís Cleries; el primer tinent d'alcalde de Terrassa, Josep Aran; el moderador del debat i el president de l'Associació de Veïns, Felip Arenas.

Al costat, el president de l'Associació de Magribins de Terrassa, Mustafà Abajtour. A sota, el cartell d'una carnisseria musulmana de Ca n'Anglada, destruïda en les manifestacions del 13 de juliol.

GLÒRIA MATAMALA

El president de l'Associació de Marroquins de Terrassa denuncia que encara no ha estat rebut per l'alcalde Manuel Royes.

ells mateixos expliquen que a aquest marroquí algú el va apallissar una d'aquelles nits, tot i que els veïns del barri el coneixen, saben que "no és problemàtic" i el respecten. La pallissa, doncs, va ser un acte racista indiscriminat comès per algú que identificava els nord-africans com "els enemics, els altres".

Els veïns diuen que els culpables són "alguns racistes de fora del barri i fora de Terrassa que sí que van anar a les manifestacions".

Els informes policíacs, però, desmenteixen aquest punt: dels onze detinguts pels aldarulls i les agressions, cinc eren del barri, cinc més, d'altres barris de Terrassa i l'onzè, de Viladecavalls, un poble que limita amb aquesta ciutat.

Solucions diverses. Uns i altres proposen ara solucions ben diferents per tancar l'esquerda que s'ha produït en la convivència del barri. L'Ajuntament i l'Associació

de Veïns han decidit intensificar l'activitat en el barri i incloure un magribí a la Junta de l'Associació de Veïns. Segons el primer tinent d'alcalde, Josep Aran, la corporació ha demanat a l'Associació "que faci un esforç extra per organitzar més activitats i perquè els magribins s'integren en les iniciatives de caràcter esportiu, cultural i social". D'altra banda, l'alcalde Manuel Royes ja va anunciar l'aplicació d'un pla, que ja estava previst, d'ajuda al comerç, d'augment dels serveis socials i de construcció de nous habitatges per a evitar, entre d'altres coses, l'envel·liment del veïnat.

El representant de l'Associació de Marroquins de Terrassa, Mustafà Abajtour, en canvi, es queixa que encara no ha estat rebut per l'alcalde i opina que "l'ajuntament delega la seva responsabilitat en ONG i sindicats, quan és feina seva". Ell proposa la "creació d'una

oficina interdepartamental amb representants dels magrebins i del mateix ajuntament, que hauria de treballar projectes concrets en els àmbits de l'ensenyament, la sanitat, etcètera". Ara, segons Abajtour, "amb molts magribins, cal fer un projecte de reconstrucció de la persona: cal recordar que són gent que passen del Tercer Món a un país desenvolupat, que tenen una cultura molt baixa i que se'ls ha d'indicar com han d'actuar des d'un lloc d'autoritat que ells respecten, com ara l'ajuntament".

Per la seva banda, Mohàmed Dardabi, president d'Atime-Catalunya (Associació de Treballadors Immigrants d'Espanya), creu que cal incidir en activitats que promouguin el diàleg i el coneixement intercultural, com també explicar quin sentit tenen les ajudes assistencials als immigrants perquè els veïns no es creguin que hi ha favoritismes amb ells: "és relativament normal que alguns veïns no entenguin perquè els nens magribins no paguen els llibres de l'escola, perquè les autoritats tenen el deure d'explicar-los quina és la seva situació i perquè es fa això".

El sociòleg Salvador Cardús també aconsella la "creació d'espais de diàleg, promoure el coneixement recíproc de les cultures i limitar l'expansionisme cultural d'uns i altres". Igualment, considera que convé fomentar el reagrupament familiar dels immigrants perquè en el cas de Ca n'Anglada s'ha vist que els magribins més conflictius "eren sobretot homes joves que viuen en grups nombrosos i que han vingut sense la família, passant de cop d'un context cultural molt repressiu a una societat molt permissiva".

Els fets, en tot cas, han posat de manifest la necessitat d'una política real d'atenció a la immigració i al seu entorn regida per cada municipi —l'administració més propera al ciutadà i la que abans pot ensumar-se aquest tipus de conflictes—, amb el suport de la resta d'administracions per tractar qüestions més generals com el reagrupament familiar o la llei d'estrangeria.

Àlex Milian